

Το καλλιτεχνικό αποτέλεσμα είναι καλό

**«Υπό το Μηδέν» του
Άμπελ Θαμόρα.
Σκηνοθεσία: Φώτης
Γεωργίδης
Σκηνικά-κοστούμια:
Πανίκκος Τεμπριώτης
Φωτισμοί: Γιώργος
Λαζόγλου
Παίζουν: Φώτης
Γεωργίδης, Λευτέρης
Σαλωμίδης, Φωτεινή
Γεωργίδη**

Οι δύο ήρωες του έργου παίζουν ένα παιχνίδι με λέξεις. Για το πώς αυτό ονομάζεται, δεν είναι σίγουροι, είτε «αλυσιδωτές λέξεις», είτε «ατέλειωτες φράσεις». Ένας ξεκινά με μια λέξη, ο άλλος την επαναλαμβάνει και προσθέτει τη δική του... Αισθάνομαι ότι παίζω αυτό το παιχνίδι με τον εαυτό μου κάθε φορά που εμφανίζεται στην κυπριακή σκηνή κάποιο έργο συγγραφέων από την Καταλονία. Ξεκινώ από τον Μπέλμπελ και προσθέτω: Κλούα, Γκαλθεράν, Μπουτσάκα, και τώρα Άμπελ Θαμόρα. Και το «Υπό το μηδέν», λοιπόν, είναι ακόμα ένα καταλανικής παραγωγής καλό θεατρικό κείμενο. Όποιος το πει μη πρωτότυπο και προβλέψιμο, αποκαλύπτεται ως απρόσεχτος και σνομπ. Κι αν το σχήμα του αναγκαστικού εγκλεισμού έχει λειτουργήσει σε αρκετά θεατρικά ως ώθηση σε συγκρούσεις και εξομολογήσεις των εγκλειστών, ο Άμπελ Θαμόρα ανανεώνει τη μορφή και εμπλουτίζει το περιεχόμενο του γνωστού σχήματος.

Ο εγκλεισμός διαδραματίζεται σε χώρο σχεδόν ανεκδοτικό, τα δύο αδέρφια κρεοπώληδες μετά από ληστεία στο κρεοπωλείο τους βρίσκονται παγιδευμένοι στο ψυχτικό θάλαμο. Το σκηνικό του Πανίκκου Τεμπριώτη είναι και ανεκδοτικό και τρομακτικό, αλλάζει παραμένοντας ίδιο, τα σφαχτά στα τσιγκέλια τη μια φαίνονται γελοία και ανυπεράσπιστα, την άλλη θυμίζουν ότι και οι άνθρωποι δεν μπορούν να απελευθερωθούν από τα δικά τους αγκίστρια. Είναι δύσκολο να φτιάξεις σκηνικό για ένα έργο κλειστοφοβικό, βασισμένο στην παγίδευση σε κλειστό χώρο μέσα στο αχανές περιβάλλον της «Μελίνα Μερκούρη», αλλά ο σκηνογράφος το καταφέρνει

Τα δύο αδέρφια ξεπαγιάζουν στην υπό το μηδέν θερμοκρασία, αλλά οι σχέσεις τους, σχέσεις με τον εαυτό τους και μεταξύ τους, σχέσεις με τους αγαπημένους που έφυγαν ο καθένας με τον τρόπο του, ξεπαγώνουν. Εκείνο το παιχνίδι με τις λέξεις δεν είναι τυχαία λεπτομέρεια στο έργο, οι κανόνες του αντανακλούν τη δομή του έργου. Οι επιθέσεις και εξομολογήσεις του Χουάν και του Σέλιο δεν γίνονται απλώς εναλλάξ, αλλά αλληλοπροκαλούνται και συνδέονται σε μια αλυσίδα. Ποιος θα σταματή-

σει πρώτος, ποιος δεν θα μπορέσει να συνεχίσει; Οι κουβέντες τους μοιάζουν και με το άλλο παιχνίδι που προσπαθούν να παίξουν για να ξεχάσουν το κρύο. Η τρίλιζα των αποτυχιών και των ματαιωμένων ονείρων, των ερώτων και των σφαλμάτων, των ενοχών και των απωλειών... Ποιος κερδίζει;

Ο Φώτης Γεωργίδης επιλέγοντας το έργο πρέπει να είχε «δοκιμάσει» το ρόλο του μικρού αδελφού και να είχε εκτιμήσει τις πιθανότητες υποκριτικής αυτοσχίσιας ως υψηλής. Γνωρίζει τη συνταγή να σμίγει το χιούμορ με το δράμα, έχει πρωταγωνιστήσει στο «Γάλα». Πιστεύω όμως πως όταν κάποιος μπαίνει σε τόσο κόπο και ρίσκο να οργανώσει και να σκηνοθετήσει μια ανεξάρτητη παραγωγή, υπάρχουν και άλλα κίνητρα εκτός από την πρόβλεψη της επιτυχούς αναμέτρησης με το ρόλο. Το κείμενο του Θαμόρα μπορεί να λειτουργήσει όχι μόνο ως επαγγελματική, αλλά και ως προσωπική εμπειρία για τους συντελεστές της παράστασης, π.χ., ως μια δοκιμασία κλειστοφοβίας και αυτογνωσίας.

Το «Υπό το μηδέν» δεν είναι έργο που σκηνοθετείται, αλλά έργο που παίζεται. Ο Γεωργίδης

ανέλαβε πλήρη ευθύνη για το δικό του «μισό» του έργου, αλλά χρειαζόταν ένα αξιο εμπιστοσύνης συμπρωταγωνιστή και συνέταιρο στην καλλιτεχνική ευθύνη. Ο Λευτέρης Σαλωμίδης έχει φτάσει στις υψηλότερες του επιδόσεις σε μια σειρά από ανεξάρτητες παραγωγές, όπως στη «Βρομιά», στο «Killer», στο «Πιτσιμπούργκο», όπου έπρεπε να πιστεύει πολύ στο έργο, στις υποκριτικές του ικανότητες και στο ότι το ρίσκο αξίζει.

Και οι δυο πρωταγωνιστές του έργου μπορούν να αισθάνονται δικαιωμένοι. Το ρίσκο τους άξιζε για άλλη μια φορά. Οι ανεξάρτητες παραγωγές προσθέτουν στο καλλιτεχνικό αποτέλεσμα ένα αέρα τόλμης, τιμιότητας και ειλικρίνειας. Αλλά και το καλλιτεχνικό αποτέλεσμα είναι καλό, πραγματικά καλό. Θέλει μαστοριά και επαγγελματισμό να παίξεις τόσο απλά και ανθρώπινα.

Ανησυχώ για τον αριθμό παραστάσεων που έχουν προγραμματιστεί. Μήπως λειτουργώ ως κράχτης της παραγωγής; Πιστέψτε με, δεν πήρα τίποτα εκτός από μια σοκολάτα «Ίον» με το πρόγραμμα της παράστασης. Πηγαίνετε, κι εσείς θα πάρετε.

Νόνα Μολέσκι

nona.moleski
@philelefttheros.com

